

[Ragnhild Andersen.]

mer ind i loven, og det skal da også siges, at dersom en enligstillet moder skulle tænke på at gennemgå en uddannelse, ville hun ikke være i stand dertil, hvis hun i uddannelsesperioden alene skulle henholde sig til sit underhold at oppebære almindelig kommunehjælp. Denne kommunehjælp udgør, såvidt jeg er orienteret, i øjeblikket maksimalt 12 kr. 77 øre om dagen i hovedstaden, så enhver kan regne ud, at en moder med forsørgerpligter ikke vil kunne klare en uddannelse, hvis hun ikke havde sikkerhed for udover underholdshjælpen fra socialkontoret at kunne få hjælp til de med uddannelsen forbundne udgifter. Det kan endda blive svært nok for enligst stillede mødre under de efter lovforslagets vedtagelse givne betingelser at gå i gang med en uddannelse, samtidig med at hun har de forsørgerpligter, som enlige mødre har. Der er imidlertid åbnet en ventil, som — rigtigt anvendt — vil kunne blive til gavn for adskillige mødre, der har behov for, evner, lyst og kræfter nok til at gennemføre en sådan uddannelse. Den ventil, der her er åbnet, kunne vel have været mere rummelig, men bestemmelsen betegner dog et fremskridt, og vi medvirker gerne til, at den bliver gennemført.

Nu er det så spørgsmålet: Hvordan kan denne bestemmelse ventes administreret? Jeg spurgte ved første behandling den højtærede socialminister, hvordan han stillede sig med hensyn til en særlig afdeling på socialkontorerne, først og fremmest i de store byer, hvor det er praktisk muligt, i København og måske også i de tre andre større byer, et særligt kontor for de enlige mødre, et kontor, hvortil der var knyttet særligt kvalificerede mennesker, som de enlige mødre kunne have tillid til, når de kommer og søger om hjælp. Jeg vil gerne gentage dette spørgsmål, idet den højtærede socialminister jo nu har haft tid til at spekulere over det, og muligvis har også udvalget beskæftiget sig med denne tanke og har gjort sig visse forestillinger om, hvorvidt det ville gavne de enlige mødre at få en sådan særlig administrativ ordning for dem.

Jeg har nu omtalt de ændringer til ministerens oprindelige forslag, som min gruppe kan stemme for.

Derimod kan min gruppe ikke stemme for ændringsforslag nr. 2, ændringen til § 282, stk. 2. Der ligger heri en forringelse, idet man har sat det lille ord „ganske“ foran ordene „særlige omstændigheder“. Der skulle jo i forvejen „særlige omstændigheder“ til, før en moder, der blev separeret, kunne få den mere rummelige særhjælp i henhold til § 282, stk. 1 — det er den hjælp, der kan ydes til enkerne og til kvinder, der bliver skilt ved dom uden forudgående separation. Der er tilfælde, hvor også kvinder, som må gennem en separation, stilles overfor store vanskeligheder og har behov for denne særhjælp, som altså enkerne kan få ifølge § 282, stk. 1. Nu kræver man altså, at der skal *ganske* særlige omstændigheder til.

Jeg kan ikke se rettere, end at man gør det så vanskeligt, at det næsten ikke er til at komme igennem. Man siger, at man må ikke gøre en ting så vanskelig, at det bliver sværere, end det er for en kamel at gå igennem et nåleøje. Man kan imidlertid gøre et nåleøje så lille, at det er svært selv for en tråd at komme igennem det, og det mener min gruppe ikke man skal gøre i dette tilfælde, hvor det drejer sig om de enligst stillede kvinder, selvom vi naturligvis er på det rene med, at misbrug ikke må finde sted. Og det, man i denne forbindelse frygter med hensyn til misbrug, er vel nok, at den fraseparerede ægte mand skulle føle sig fristet til at lægge sit lod i vægtskålen, således at der derigennem kan blive tale om misbrug. Man må stadig huske på, at kvinderne sidder ikke alene med smerten, men også med det økonomiske ansvar for børnene. Vi vil derfor stemme imod ændringsforslag nr. 2.

Derudover har min gruppe, som det vil ses, stillet et selvstændigt ændringsforslag udenfor betænkningen. Det er stillet til § 194, stk. 1, og omhandler indtægtsgrænserne, som vi allerede i efteråret har foreslået forhøjet til sygekassegrænserne. Vort ændringsforslag i dag går ud på det samme, en forhøjelse af indtægtsgrænserne, som bringer dem op til det, vi kalder grænserne for ubemidlede i folkeforsikringslovens forstand, almindelig betegnet sygekassegrænserne.

Efter at have set udvalgsbetænkningen må jeg udtale min store undren over, at man ikke i udvalget har haft interesse for